

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 450

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 23 iulie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 216 din 9 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ale Legii nr. 299/2011 pentru abrogarea alin. (2) al art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.....	2–5
Decizia nr. 278 din 23 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare	5–7
Decizia nr. 292 din 23 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 ¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	7–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
10. — Decizia din 10 iunie 2013	10–13
★	
Rectificări	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 216**

din 9 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ale Legii nr. 299/2011 pentru abrogarea alin. (2) al art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ale Legii nr. 299/2011 pentru abrogarea alin. (2) al art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Dragoș Constantin Târșia în Dosarul nr. 5.771/85/2011* al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.477D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că partea Instituția Prefectului Județului Sibiu, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor a solicitat acordarea unui nou termen de judecată și obligarea părții reclamante la comunicarea unui exemplar al „acțiunii”, lipsa acesteia reprezentând motivul pentru care s-a aflat în imposibilitate de a formula „întâmpinare”.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public apreciază că cererea nu este întemeiată și solicită respingerea acesteia.

Deliberând, Curtea respinge cererea de amânare, apreciind că nu îndeplinește condiția cerută de prevederile art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă aplicabil cauzei. Aceasta, deoarece în fața Curții Constituționale nu sunt incidente dispozițiile art. 113 alin. 1 din același cod, potrivit cărora la cererea de chemare în judecată se vor alătura atâtea copii câți părți sunt și, în plus, partea avea posibilitatea să solicite Curții Constituționale obținerea unei copii de pe motivarea excepției de neconstituționalitate, în baza art. 51 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 6/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 27 martie 2012.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta solicită respingerea excepției, ca inadmisibilă, în ce privește dispozițiile art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 554/2004 și ale art. 62

alin. (3) din Legea nr. 24/2000, și ca devenită inadmisibilă, în ce privește prevederile Legii nr. 299/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.771/85/2011*, **Tribunalul Sibiu — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ale Legii nr. 299/2011 pentru abrogarea alin. (2) al art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative**, excepție ridicată de Dragoș Constantin Târșia într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect rejudecarea, după casare, a unei acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 554/2004, care permit doar revizuirea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de contencios administrativ în ipoteza încălcării principiului priorității dreptului comunitar, sunt neconstituționale, întrucât exclud de la posibilitatea revizuirii hotărârile judecătorești definitive și irevocabile pronunțate în alte materii decât contenciosul administrativ (civile, penale) în cazul încălcării aceluiași principiu al priorității dreptului comunitar prin respectivele hotărâri. În opinia sa, se încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii și dreptul de acces liber la justiție, întrucât se instituie o inegalitate de tratament juridic „între justițiabilii beneficiari de varii hotărâri judecătorești irevocabile, fără a exista o justificare obiectivă, rațională, temeinică și rezonabilă”, cu nesocotirea art. 148 alin. (2) din Constituție.

În ce privește prevederile Legii nr. 299/2011, autorul excepției arată că, deși Curtea Constituțională a admis, prin Decizia nr. 1.609 din 9 decembrie 2010, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (2) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 — neconstituționalitatea constatată vizând, în acel caz, exclusiv procedura exercitării revizuirii, iar nu substanțialitatea dreptului de a promova revizuirea — totuși, Parlamentul a abrogat, prin Legea nr. 299/2011, prevederile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, în integralitate, suprimând cu totul posibilitatea revizuirii hotărârilor pronunțate de instanțele de contencios administrativ în ipoteza încălcării principiului priorității dreptului comunitar, acest aspect constituind *per se* o încălcare a dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție.

Referitor la prevederile art. 62 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, potrivit cărora abrogarea unei dispoziții dintr-un act normativ are caracter definitiv, se susține că acestea sunt neconstituționale având în vedere faptul că, potrivit art. 147 alin. (4) teza a doua

din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii, iar prin deciziile nr. 62 din 18 ianuarie 2007 și nr. 783 din 12 mai 2009 instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul constatării neconstituționalității dispozițiilor legale de abrogare, acestea își încetează efectele juridice, continuând să producă efecte prevederile legale care au format obiectul abrogării. Față de prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție, abrogarea unei dispoziții sau a unui act normativ nu are întotdeauna caracter definitiv, respectiv în cazul în care este constatată neconstituționalitatea dispoziției legale de abrogare.

Tribunalul Sibiu — Secția I civilă nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate. În schimb, a prezentat opinia Curții de Apel Alba Iulia, care a dispus ca instanța investită cu soluționarea cererii de revizuire, și anume Tribunalul Sibiu, să sesizeze Curtea Constituțională. **Curtea de Apel Alba Iulia** a arătat că, prin prisma celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, deși prevederile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 au fost abrogate pe parcursul procesului, ulterior introducerii cererii de revizuire, acest text poate forma obiectul controlului de constituționalitate. De asemenea, a observat că criticile formulate de revizuent, în sensul că art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 este neconstituțional prin raportare la art. 16 alin. (2), art. 21 alin. (1) și art. 148 alin. (2) din Constituție, ca urmare a faptului că exclud de la posibilitatea revizuirii hotărârile judecătorești definitive și irevocabile pronunțate în alte materii decât contenciosul administrativ în ipoteza încălcării principiului priorității dreptului comunitar, nu au fost analizate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.609 din 9 decembrie 2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 este inadmisibilă, întrucât autorul acesteia formulează criticile din perspectiva unui pretins caracter lacunar, și anume pentru faptul că motivul de revizuire prevăzut de acestea nu se regăsește în cazul tuturor tipurilor de litigii în care s-au pronunțat hotărârri definitive și irevocabile cu încălcarea principiului priorității dreptului comunitar. Arată că, astfel formulată, excepția de neconstituționalitate are ca finalitate modificarea sau completarea unor dispoziții de lege.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 299/2011, apreciază că „justificarea abrogării prevederilor art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 constă în împrejurarea că, în materia procedurii civile, în general, revizuirea este o cale extraordinară de atac care se justifică, de regulă, prin ideea că involuntar instanța a săvârșit o eroare în legătură cu starea de fapt stabilită în hotărârea atacată. Or, din modul de redactare a alin. (2) al art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 rezultă că acest motiv de revizuire nu privea o astfel de eroare involuntară, ci o rejudecare a fondului cauzei pentru erori voluntare comise de instanță; astfel, instanța investită cu judecarea cererii de revizuire urma a verifica dacă hotărârea atacată s-a dat cu încălcarea priorității dreptului comunitar (...), ceea ce transforma calea de atac a revizuirii într-una ordinară.”

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, Guvernul consideră că este inadmisibilă, prin raportare la dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fiind nemotivată.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, precizând că își menține punctul de vedere exprimat în acest sens în deciziile Curții Constituționale nr. 675

din 12 iunie 2008, nr. 679 din 5 mai 2009, nr. 1.609 din 9 decembrie 2010 și nr. 461 din 8 mai 2012.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele prevederi de lege:

— Art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. La data ridicării excepției, art. 21 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 era abrogat prin articolul unic al Legii nr. 299/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 22 decembrie 2011. Anterior intrării în vigoare a Legii nr. 299/2011, prevederile art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 554/2004 aveau următoarea redactare: „*Constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat de art. 148 alin. (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată (...)*”;

— Legea nr. 299/2011 pentru abrogarea alin. (2) al art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, al cărei articol unic prevede că „*Alineatul (2) al articolului 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.*”;

— Potrivit încheierii de sesizare, autorul excepției critică și prevederile art. 62 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Autorul excepției se raportează la numerotarea articolelor din Legea nr. 24/2000, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 25 august 2004. Textul de lege criticat se regăsește în prezent însă la art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, a cărui redactare este următoarea: „*Abrogarea unei dispoziții sau a unui act normativ are caracter definitiv. Nu este admis ca prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul normativ inițial. Fac excepție prevederile din ordonanțele Guvernului care au prevăzut norme de abrogare și au fost respinse prin lege de către Parlament.*”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 care statuează cu privire la dreptul la un proces echitabil, art. 147 alin. (1) și (4) referitor la efectele deciziilor Curții Constituționale și art. 148 alin. (2) care instituie principiul priorității prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și a celorlalte reglementări ale dreptului Uniunii Europene cu caracter obligatoriu.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Prin Decizia nr. 1.039 din 5 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 29 ianuarie 2013, Curtea Constituțională a admis excepția de

neconstituționalitate a Legii nr. 299/2011, constatând că este neconstituțională în ansamblul său, întrucât, din perspectiva respectării procedurii de adoptare, aceasta contravenea exigențelor impuse de principiul bicameralismului, reglementat de art. 61 alin. (2) din Constituție.

Față de soluția pronunțată prin decizia menționată și ținând cont de prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și de cele ale art. 147 alin. (1) din Constituție, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 299/2011 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. Prin aceeași decizie mai sus menționată, Curtea a constatat că prevederile art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că nu pot face obiectul revizuirii hotărârile definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de recurs, cu încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, atunci când nu evocă fondul cauzei.

În cauza de față se critică aceleași dispoziții de lege, care consacră un nou caz de revizuire, criticile vizând însă un alt aspect, și anume faptul că textul de lege criticat nu permite revizuirea, pe același motiv, a hotărârilor judecătorești pronunțate în alte materii decât cea a contenciosului administrativ.

Prin Decizia nr. 1.039 din 5 decembrie 2012, Curtea a constatat neconstituționalitatea prevederilor art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 într-o anumită interpretare, astfel că poate forma obiect al excepției același text de lege, dar prin prisma unei interpretări diferite. Pentru ilustrarea acestei soluții pot fi menționate Decizia nr. 1.470 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, sau Decizia nr. 609 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 12 august 2011, prin care Curtea a observat că în astfel de situații nu este incident cazul de inadmisibilitate prevăzut de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit textului de lege criticat, pot fi contestate pe calea revizuirii hotărârile definitive și irevocabile pronunțate cu încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene. Este de la sine înțeles că textul de lege criticat vizează exclusiv hotărârile judecătorești pronunțate în materia contenciosului administrativ, de vreme ce face parte din legea specială care reglementează această ramură a dreptului. Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă dreptul de acces liber la justiție, întrucât nu este aplicabil și hotărârilor definitive și irevocabile pronunțate în alte ramuri ale dreptului.

Este adevărat că, prin Decizia nr. 1.039 din 5 decembrie 2012, Curtea Constituțională a operat o completare indirectă a prevederilor art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, extinzând, prin această decizie interpretativă, câmpul de aplicare a textului de lege criticat și declarând că motivul de revizuire consacrat de acesta, constând în nesocotirea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, poate fi utilizat și pentru revizuirea hotărârilor definitive și irevocabile în care nu se evocă fondul cauzei.

Această posibilitate de lărgire a înțelesului unui text de lege supus controlului de constituționalitate îi este deschisă Curții Constituționale în virtutea dispozițiilor constituționale care consacră rolul său de garant al supremației Constituției, pe care are obligația să și-l îndeplinească în mod plenar și efectiv.

În acest scop, Curtea poate utiliza tehnica deciziilor de admitere cu rezervă de interpretare pentru a corecta viciile de neconstituționalitate, reușind astfel, în același timp, să evite perturbarea securității juridice care ar putea să apară, în unele

cazuri, ca urmare a constatării neconstituționalității pure și simple a unui text de lege. Cu toate acestea, Curtea nu poate să nesocotească dreptul suveran al Parlamentului, ca unică autoritate legiuitoare și organ reprezentativ al poporului, de a elabora acte normative în diferite materii. De aceea, Curtea nu poate să sancționeze o inacțiune a Parlamentului constând în nereglementarea de către acesta a unei anumite zone a dreptului.

Urmând acest raționament, rezultă că, în cauza de față, în care pretinsa neconstituționalitate este argumentată de către autorul excepției pe ideea că acest caz de revizuire prevăzut de art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 554/2004 nu poate fi folosit și cu privire la hotărârile definitive și irevocabile pronunțate în alte materii, excepția va fi respinsă ca inadmisibilă, întrucât Curtea nu poate să impună Parlamentului să adopte o anumită reglementare, trecând peste atributul acestuia de a adopta acele acte normative pe care le consideră necesare în contextul legislativ dat. Altfel spus, Curtea nu poate să aducă atingere suveranității legislative a Parlamentului, acesta fiind liber — și singurul în măsură — să aprecieze oportunitatea adoptării sau nu a anumitor măsuri legislative.

De altfel, Curtea remarcă faptul că, potrivit art. 4 din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, în materiile reglementate de acesta, normele obligatorii ale dreptului Uniunii Europene se aplică în mod prioritar, indiferent de calitatea sau de statutul părților.

III. În motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, autorul acesteia invocă deciziile nr. 62 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 12 februarie 2007, și nr. 783 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 15 iunie 2009, prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții de lege care abrogau anumite prevederi din Codul penal, respectiv din Codul de procedură penală. Ca urmare a acestor decizii, textele de lege inițial abrogate au reintrat în fondul activ al legislației. De aici, autorul excepției încearcă să demonstreze că principiul stabilit prin art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, în sensul că abrogarea unei dispoziții sau a unui act normativ are caracter definitiv, nu ține seama de prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție care stabilește că prevederile din legi sau ordonanțe constatate ca fiind neconstituționale, printr-o decizie de admitere a unei excepții de neconstituționalitate, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.

Această critică nu poate fi reținută, întrucât textul constituțional invocat nu are incidență în cauză. Legea nr. 24/2000 are ca obiect de reglementare tehnica legislativă, referindu-se, așadar, la modalitatea de elaborare a actelor normative. Or, deciziile Curții Constituționale nu sunt acte normative, astfel că dispozițiile menționate din Legea fundamentală nu pot constitui un reper pentru aprecierea constituționalității prevederilor art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000. De aceea, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, întrucât nu îndeplinește condiția motivării impusă de dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea, sub acest aspect, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a prevederilor art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Dragoș Constantin Târșia în Dosarul nr. 5.771/85/2011* al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă.

II. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 299/2011 pentru abrogarea alin. (2) al art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de același autor, în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 278

din 23 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Raiffeisen Bank” — S.A. din București în Dosarul nr. 6.128/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 30D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, doamna Monica-Iulia Costea, în calitate de consilier juridic cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa părții Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează că partea Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a transmis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției, în principal ca inadmisibilă, întrucât este criticată o omisiune de reglementare, și, în subsidiar, ca neîntemeiată, argumentând conformitatea textului de lege ce formează obiectul acesteia cu prevederile constituționale invocate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele expuse în motivarea scrisă.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că textul de lege criticat este constituțional numai în măsura în care termenul în care pot fi atacate hotărârile Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării este termenul de 15 zile de la comunicare, prevăzut de art. 6 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Apreciază că s-ar impune o decizie interpretativă care să suplinească lacuna legislativă semnalată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 6.245 din 5 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 6.128/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Raiffeisen Bank” — S.A. din București într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unei hotărâri a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă regulile de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000, cu efectul împiedicării exercitării dreptului la apărare de către persoana interesată. Arată că art. 20 alin. (10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 reglementează un termen de 15 zile al cărui obiect

nu se poate cunoaște cu exactitate, întrucât nu se știe dacă se referă și la termenul în care trebuie introdusă calea de atac împotriva hotărârilor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării sau doar la termenul în care hotărârea neatată — într-un termen neprecizat de ordonanță și care poate fi mai scurt sau mai lung de 15 zile — devine titlu executoriu. Precizează că Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 instituie un contencios administrativ special, în care termenul căii de atac pentru hotărârile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu este nicăieri reglementat expres și nici nu se face trimitere la vreun alt act normativ pentru instituirea termenului căii de atac. Menționează că hotărârile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu au întotdeauna natura juridică a unui act administrativ jurisdicțional, astfel că nu se poate reține faptul că termenul la care se referă art. 20 alin. (10) din ordonanță ar fi cel prevăzut la art. 6 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Apreciază că, în acest context, interpretul legii este obligat să suplinească reglementarea cu supoziții, iar, prin modul de redactare, textul de lege criticat creează o confuzie care împiedică accesul liber la justiție și dreptul la apărare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând în acest sens că își însușește pe deplin motivarea cuprinsă în Decizia Curții Constituționale nr. 1.494 din 10 noiembrie 2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu aduc atingere liberului acces la justiție și nici nu sunt de natură să îngreudească dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Invocând cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.494 din 10 noiembrie 2009, precizează că, potrivit art. 20 alin. (8) și (9) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, hotărârile Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării prin care se soluționează sesizările persoanelor care se consideră discriminate se comunică părților în termen de 30 de zile de la adoptare și produc efecte de la data comunicării, putând fi atacate la instanța de contencios administrativ. Arată că textul de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate este în deplină concordanță și cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, în conformitate cu care legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „(10) Hotărârile emise

potrivit prevederilor alin. (2) și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 — „Accesul liber la justiție” și art. 24 — „Dreptul la apărare” din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia susține că dispozițiile art. 20 alin. (10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 încalcă dreptul la apărare ca urmare a faptului că reglementează un termen de 15 zile al cărui obiect nu se poate cunoaște cu exactitate, întrucât nu se știe dacă se referă la termenul în care trebuie introdusă calea de atac împotriva hotărârilor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării sau doar la termenul în care hotărârea neatată devine titlu executoriu.

Curtea constată că textul de lege supus controlului de constituționalitate stabilește că hotărârile emise potrivit prevederilor alin. (2) ale art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 „care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu”. Alin. (2) al art. 20, la care face referire textul de lege criticat, prevede după cum urmează: „Consiliul soluționează sesizarea prin hotărâre a Colegiului director prevăzut la art. 23 alin. (1)”. Este vorba despre sesizarea pe care persoana care se consideră discriminată o poate adresa Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, potrivit art. 20 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.

Art. 23 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, la care se face trimitere în textul mai sus redat, privește structura și rolul Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, stabilind că acesta este un „organ colegial, deliberativ și decizional, responsabil pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege”.

Prin Decizia nr. 1.494 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 24 decembrie 2009, analizând o critică similară, referitoare la faptul că nu este precis determinat momentul de la care începe să curgă termenul prevăzut de textul de lege ce formează și obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor alin. (8) și (9) ale art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, hotărârile Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării prin care acesta soluționează sesizările persoanelor care se consideră discriminate se comunică părților în termen de 15 zile de la adoptare și produc efecte de la data comunicării, putând fi atacate la instanța de contencios administrativ, potrivit legii. De asemenea, Curtea a observat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta având obligația ca, în procesul de legiferare, să se circumscrie cadrulul constituțional. Or, reglementările deduse controlului de constituționalitate satisfac exigențele impuse de normele constituționale, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 16, 21 și 24 din Legea fundamentală și cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Aceste considerente își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea remarcă faptul că textul de lege a fost introdus prin art. I pct. 6 din Legea nr. 324/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 20 iulie 2006. Or, la acel moment, art. 6 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 avea o redactare diferită de cea din prezent, astfel că folosirea, în cuprinsul textului de lege criticat, a formei articulate cu articol hotărât a substantivului „termen” se justifică, având în vedere ca acesta viza ipoteza normativă a art. 6 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 care, la data respectivă, prevedea că „Actele administrativ-jurisdicționale pot fi atacate direct la instanța de contencios administrativ competentă potrivit

art. 10, în termen de 15 zile de la comunicare, dacă partea nu exercită căile administrativ-jurisdicționale de atac”.

Totodată, în același sens, Curtea observă că textul de lege criticat este plasat în corpul ordonanței imediat după prevederea care stabilește că „hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii”, cuprinsă în art. 20 alin. (9) din ordonanță, ceea ce conduce, printr-o interpretare teleologică, la ideea că termenul de 15 zile la care se referă art. 20 alin. (10) este cel prevăzut de art. 6 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, în redactarea de la data introducerii în ordonanță a textului de lege supus în cauza de față controlului de constituționalitate. Ca atare, termenul de 15 zile curge de la data comunicării hotărârii Colegiului director, fiind termenul în care aceasta poate fi atacată la instanța de contencios administrativ. Necontestarea în acest termen a hotărârii menționate conferă acesteia caracter de titlu executoriu.

De altfel, Curtea observă că, în art. 82 alin. (1) din anexa la Ordinul președintelui Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nr. 144 din 11 aprilie 2008 privind aprobarea

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Raiffeisen Bank” — S.A. din București în Dosarul nr. 6.128/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 20 alin. (10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 292

din 23 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind

Procedurii interne de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 6 mai 2008, se precizează explicit și fără niciun echivoc că hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data comunicării hotărârii. Alin. (2) al aceluiași articol reia cuprinsul textului de lege criticat în cauza de față, dar în condițiile clarificării aduse prin alineatul precedent al art. 82 din ordinul menționat.

Tot astfel, Curtea reține că împrejurarea că hotărârile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu au întotdeauna natura juridică a unui act administrativ jurisdicțional, așa cum arată autorul excepției, nu are nicio relevanță sub aspectul posibilității existenței unui alt termen decât cel prevăzut de art. 6 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, de vreme ce acesta din urmă nu distinge după cum actele administrative contestate pe calea contenciosului administrativ au sau nu caracter jurisdicțional. Mai mult decât atât, caracterul administrativ jurisdicțional este de esență hotărârilor pronunțate în baza art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000.

regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Doina Nistor și Mihai Nistor în Dosarul nr. 45.164/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 156D/2013.

La apelul nominal se prezintă, personal, Mihai Nistor, fiind lipsă celălalt autor al excepției, Doina Nistor, și partea Ministerul Finanțelor Publice, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției prezent care, reiterând criticile formulate în fața instanței de judecată, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 45.164/3/2011, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de Doina Nistor și Mihai Nistor într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune formulată în temeiul Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 este neconstituțional în ceea ce privește sintagma „*cu modificările ulterioare*”, deoarece, în această redactare, el primește o aplicare retroactivă și are un caracter discriminatoriu, aducând atingere dreptului de proprietate privată. În acest sens, apreciază că „doctrina și practica judiciară privind situația imobilelor confiscate (expropriate) de către vechiul regim comunist s-au modificat în mod consistent în perioada scursă între data încheierii unor contracte de vânzare-cumpărare pe baza Legii nr. 112/1995 și data finalizării unor acțiuni de anulare/revendicare ale titlului/imobilului prin decizii definitive de anulare ale titlului cumpărător”.

Autorii excepției arată că au dobândit imobilul (apartamentul) care face obiectul prezentei cauze în baza unui contract încheiat la data de 26 februarie 1997, imobil achiziționat în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 20/1996 pentru stabilirea Normelor metodologice privind aplicarea Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, aceștia precizând că au întreprins toate demersurile posibile la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare, pentru a verifica dacă statul român, în calitate de proprietar, poate să vândă imobilul respectiv. Instanța de fond a considerat, însă, că acel contract nu a fost încheiat cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, deci cu fraudarea unor prevederi legale, așa încât autorii excepției au fost evinși de către fostul proprietar al imobilului, în urma admiterii acțiunii în revendicare introduse împotriva lor. Interpretarea greșită a instanței de fond, în opinia autorilor excepției, are la bază formularea generică a legiuitorului din art. 50¹ din Legea nr. 10/2001, modificată de Legea nr. 1/2009, și anume sintagma „*cu modificările ulterioare*”. S-ar realiza astfel, în speță, o dublă sancționare de către instanțele de judecată împotriva autorilor excepției, prima fiind deja realizată prin anularea titlului de proprietate asupra imobilului utilizat ca locuință personală și obligarea la lăsarea în deplină proprietate și liniștită posesie a locuinței. A doua sancțiune ar consta în neacordarea unei despăgubiri suficiente pentru achiziționarea unei locuințe, întrucât suma stabilită ca despăgubire de către instanța de fond reprezintă o valoare foarte mică în raport cu valoarea la zi a apartamentului.

O altă critică a autorilor excepției este aceea că se realizează o discriminare multiplă față de chiriașii-cumpărători, pe baza Legii nr. 112/1995, și anume: discriminare față de ceilalți proprietari ai locuințelor construite de stat în perioada comunistă; discriminare față de alți proprietari pe baza Legii nr. 112/1995, la care acțiunile de revendicare au fost judecate pe baza prevederilor de drept comun și la care, de regulă, statul român, prin Ministerul de Finanțe, era chemat în garanție, în care deciziile definitive au fost favorabile noilor proprietari; discriminare față de alți chiriași-cumpărători care au pierdut proprietatea imobilelor cumpărate pe baza Legii nr. 112/1995, la care instanțele sesizate pe baza prevederilor de drept comun privind evicțiunea au obligat statul la despăgubirea chiriașilor-

cumpărători cu sume consistente, ce au inclus și costul de oportunitate al acestor imobile având în vedere prețurile acestora pe piața imobiliară.

În fine, invocând jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții contra României*, autorii excepției apreciază că sintagma *încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare*, cuprinsă de art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001, încalcă art. 44 din Constituție referitor la respectarea și ocrotirea dreptului de proprietate.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă și-a exprimat opinia în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Astfel, arată că art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 nu încalcă dreptul de proprietate privată și nici dispozițiile constituționale referitoare la neretroactivitatea legii civile. Instanța apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt discriminatorii, deoarece respectarea sau nerespectarea dispozițiilor Legii nr. 112/1995 la încheierea contractelor presupune situații de fapt diferite, care necesită soluții legislative, de asemenea diferite.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că sintagma criticată ca fiind neconstituțională nu determină neretroactivitatea prevederilor art. 50¹ din Legea nr. 10/2001, ci determină instanțele de judecată să verifice legalitatea contractelor de vânzare-cumpărare, ținând seama și de modificările suferite de Legea nr. 112/1995 până la data încheierii acestora.

De asemenea, apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt discriminatorii, întrucât legalitatea unui act juridic se apreciază întotdeauna în raport cu normele aflate în vigoare la momentul încheierii sale, conform principiului *tempus regit actum*.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 nu aduc atingere principiilor constituționale invocate. Pe de altă parte, arată că autorii excepției evidențiază și probleme legate de modul de interpretare și aplicare a legilor în materia retrocedărilor și a normelor care trebuie respectate la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare în temeiul Legii nr. 112/1995, or, în astfel de situații, competența de a stabili valabilitatea contractelor încheiate revine exclusiv instanțelor judecătorești, în fiecare caz în parte, în funcție de probele propuse, încuviințate și administrate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției prezent, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005,

prevederi introduse prin art. I pct. 18 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009.

Textul de lege criticat prevede că: „*Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând critica de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001, care cuprind sintagma „*cu modificările ulterioare*”, nu aduc atingere vreunui dintre cele două principii fundamentale instituite prin art. 15 alin. (2) și art. 16 din Constituție, deoarece atât Legea nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, cât și Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică de la data intrării lor în vigoare, tuturor celor prevăzuți în ipoteza normei juridice.

În acest sens, Curtea reține că textul de lege criticat stabilește condițiile în care cumpărătorii apartamentelor achiziționate în baza Legii nr. 112/2005, ale căror contracte de vânzare-cumpărare au fost încheiate cu respectarea prevederilor acestei legi, și evinși de foștii proprietari, pot solicita statului restituirea prețului de piață al apartamentelor. Curtea apreciază că reglementarea criticată ca fiind neconstituțională, și anume sintagma „*cu modificările ulterioare*” nu determină retroactivitatea textului criticat, sensul acesteia fiind acela ca instanțele de judecată să procedeze la verificarea legalității contractelor de vânzare-cumpărare în raport cu reglementarea Legii nr. 112/1995, la data încheierii lor, ținând seama și de modificările suferite de lege până la acel moment. Potrivit principiului *tempus regit actum*, cauza de nulitate este reglementată de legea în vigoare în momentul încheierii actului juridic civil, în vreme ce efectele nulității sunt determinate de legea în vigoare în momentul anulării efective.

Prin Decizia nr. 149 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 15 aprilie 2011, Curtea a reținut că nu poate fi primită pretinsa contrarietate a reglementării criticate față de dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece textul legal criticat nu ocrotește în mod egal dreptul de proprietate dobândit de foștii proprietari cu respectarea cerințelor Legii nr. 112/1995 și dreptul de proprietate

dobândit prin nerespectarea cerințelor legii sau chiar prin fraudarea ei, deoarece principiul egalității impune aplicarea aceluiași tratament juridic unor persoane aflate în aceeași situație juridică. Or, este evident că persoanele menționate se află în situații juridice diferite.

Apare, deci, ca fiind echitabilă soluția ca prima categorie să beneficieze de plata unor despăgubiri ca urmare a desființării pe cale judecătorească a contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în mod valabil, la prețul de piață al imobilelor, care să permită cumpărarea unei noi locuințe, având în vedere că, la data dobândirii aceluși imobil de la stat, cumpărătorul a plătit prețul real al imobilului, stabilit în conformitate cu actele normative în vigoare la acel moment. În ceea ce privește a doua categorie de persoane, care au încheiat contracte de vânzare-cumpărare cu nerespectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, acestea sunt lovite de nulitate absolută și, ca atare, și despăgubirile obținute sunt diferite de prima categorie.

Așa fiind, legiuitorul a prevăzut dreptul la despăgubiri doar pentru chiriașii-cumpărători care sunt beneficiari ai unor contracte de vânzare-cumpărare încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, contracte ce au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Totodată, legea indică în termeni preciși și clari faptul că, ori de câte ori printr-o hotărâre judecătorească s-a constatat că nulitatea contractului este generată de încălcarea prevederilor acestui act normativ la încheierea contractului, cumpărătorul nu are dreptul la plata prețului de piață al imobilului.

În ceea ce privește susținerea autorilor excepției, referitoare la faptul că desființarea contractelor de vânzare-cumpărare încheiate cu încălcarea prevederilor Legii nr. 112/1995 nu s-a datorat culpei „exclusive” a cumpărătorilor, ci și culpei concurente a statului român, în jurisprudența sa în materie, precum Decizia nr. 380 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 13 iunie 2012, Curtea a statuat că împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască prevederile Legii nr. 112/1995 cu privire la condițiile de înstrăinare a imobilelor cu destinația de locuință, precum și consecințele juridice ale nerespectării acestora, nu s-a conformat exigențelor legale, dă expresie propriei sale culpe, iar, potrivit principiului „*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*”, lipsește de îndreptățire critica reglementării în cauză.

Având în vedere cele menționate, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Doina Nistor și Mihai Nistor în Dosarul nr. 45.164/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Completul competent să judece recursul în interesul legii

DECIZIA Nr. 10

din 10 iunie 2013

Dosar nr. 7/2013

Livia Doina Stanciu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Corina Michaela Jîjîie	— președintele Secției penale
Romanița Vrînceanu	— judecător la Secția I civilă, judecător-raportor
Paula Pantea	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă
Andrei Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Florentin Sorin Drăguț	— judecător la Secția I civilă
Alina Sorinela Macavei	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Chioseaua	— judecător la Secția a II-a civilă
Tatiana Gabriela Năstase	— judecător la Secția a II-a civilă
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă, judecător-raportor
Eugenia Marin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Niculae Măniuguțiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Dana Iarina Vartires	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Sîrbu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal, judecător-raportor
Gheorghita Luțac	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Simona Cristina Neniță	— judecător la Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 7/2013 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul de organizare și funcționare administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința completului este prezidată de doamna judecător Livia Doina Stanciu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef-adjunct.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul de organizare și funcționare administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la caracterul alternativ sau subsidiar al celor două modalități de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare contravențională și a înștiințării de plată.

Doamna judecător Livia Doina Stanciu, președintele completului de judecată, constatând că nu există chestiuni prealabile sau excepții, a acordat cuvântul reprezentantului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru susținerea recursului în interesul legii.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, astfel cum a fost formulat și motivat în scris, și a solicitat admiterea acestuia ca urmare a constatării existenței unei jurisprudențe neunitare cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la caracterul alternativ sau subsidiar al celor două modalități de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare contravențională și a înștiințării de plată.

Președintele completului de judecată, doamna judecător Livia Doina Stanciu, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Recursul în interesul legii vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I, raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la caracterul alternativ sau subsidiar al celor două modalități de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare contravențională și a înștiințării de plată.

Dispozițiile legale vizate sunt următoarele:

Art. 27 teza I din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, — „Comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului” raportat la:

— art. 14 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, — „Executarea sancțiunilor contravenționale se prescrie dacă procesul-verbal de constatare a contravenției nu a fost comunicat contravenientului în termen de o lună de la data aplicării sancțiunii.”;

— art. 25 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, — „Comunicarea se face de către organul care a aplicat sancțiunea, în termen de cel mult o lună de la data aplicării acesteia.”;

— art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, — „Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia.”

2. Examenul jurisprudențial

Prin recursul în interesul legii se arată că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale citate, dezlegarea problemei de drept supusă analizei fiind menită a clarifica modul de aplicare la speță a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și art. 25 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la prescripția executării sancțiunilor contravenționale, respectiv a determina momentul de la care începe să curgă termenul de decădere, de 15 zile, prevăzut de art. 31 alin. (1) din același act normativ.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Unele instanțe de judecată au considerat că cele două modalități de comunicare prevăzute de art. 27 teza I din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, sunt subsidiare una față de cealaltă, comunicarea prin afișare fiind subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire. Comunicarea prin afișare trebuie precedată de o comunicare prin poștă, cu aviz de primire, iar atunci când persoana sancționată contravențional, deși avizată, nu s-a prezentat la oficiul poștal pentru ridicarea corespondenței ori a refuzat primirea corespondenței, autoritatea din cadrul căreia face parte agentul constatatator trebuie să procedeze la comunicarea actului prin afișare la domiciliul sau sediul contravenientului.

În această ipoteză, intervenirea prescripției executării sancțiunii contravenționale și momentul de la care curge termenul de decădere pentru introducerea plângerii contravenționale se verifică în raport cu data primirii efective a procesului-verbal de constatare a contravenției și a înștiințării de plată; atunci când o atare comunicare nu s-a putut realiza, aplicarea celor două instituții — prescripția executării sancțiunii și a decăderii din dreptul de a mai formula plângere — se raportează la momentul comunicării prin afișare.

3.2. Alte instanțe, pornind de la interpretarea gramaticală a normei, au considerat că cele două modalități de comunicare prevăzute de art. 27 teza I din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, sunt alternative, fără a exista vreo ordine de preferință între ele, iar recurgerea la una dintre acestea este necesară și suficientă, pentru ca procedura de comunicare să fie considerată îndeplinită. Atunci când procedura de comunicare s-a realizat prin poștă, cu aviz de primire, iar destinatarul corespondenței, deși a fost avizat, nu s-a prezentat la oficiul poștal pentru ridicarea corespondenței ori a refuzat expres primirea acesteia, comunicarea a fost considerată legal îndeplinită, fără a mai fi necesară îndeplinirea acesteia prin afișare.

Termenul de 15 zile pentru introducerea plângerii contravenționale va curge fie de la data la care destinatarul corespondenței a fost avizat, fie de la data la care a expirat termenul de păstrare a corespondenței la oficiul poștal și aceasta a fost returnată ori de la data exprimării refuzului expres de primire, consemnată de lucrătorul oficiului poștal.

4. Opinia procurorului general

Procurorul general a considerat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare:

— raportat la art. 14 alin. (1) și art. 25 alin. (2) din același act normativ, atunci când persoana sancționată nu a fost prezentă la întocmirea procesului-verbal sau a refuzat să primească un exemplar al acestuia, precum și atunci când sancțiunea s-a aplicat de o altă persoană sau un alt organ decât agentul constatatator, cerința comunicării procesului-verbal și a înștiințării de plată, în scopul întreruperii prescripției executării sancțiunii contravenționale, este îndeplinită la data la care procesul-verbal a fost depus la oficiul poștal, pentru expediere, indiferent de data la care corespondența a ajuns la destinatar;

— raportat la art. 31 alin. (1) din același act normativ, comunicarea prin afișare este subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire.

În susținerea opiniei sale, procurorul general arată că, pentru a se produce efectul întreruptiv de prescripție, este necesară și suficientă expedierea actului către contravenient, prin poștă, cu aviz de primire, aceasta reprezentând o comunicare aptă a fi primită, fără a mai fi necesar să se aștepte ori să se realizeze o primire efectivă a actului din partea destinatarului, pentru ca, mai apoi, în funcție de atitudinea acestuia, să se procedeze la afișarea actului; se consideră, astfel, că au existat diligențele necesare din partea organului constatatator/sancționator pentru conservarea dreptului de a obține executarea sancțiunii și pentru îndeplinirea obligației legale de comunicare; mai mult, nu sunt validate comportamentele abuzive din partea persoanelor sancționate contravențional care, amânând ori refuzând

primirea corespondenței, pot determina depășirea termenului de prescripție prevăzut de lege.

Din perspectiva aplicării dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, modalitatea prin care se aduce la cunoștința contravenientului conținutul procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor (pentru ipoteza de la art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare) se consideră a fi comunicarea actului prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare, la domiciliul/sediul acestuia, această din urmă modalitate de comunicare funcționând doar subsidiar, atunci când procedura de comunicare prin poștă nu a fost eficientă; în sprijinul acestei soluții, procurorul general invocă dispozițiile art. 165 pct. 2 din noul Cod de procedură civilă, arătând că aplicarea acestora în dezlegarea problemei de drept supuse discuției este în măsură să conducă la o interpretare și aplicare a legii, de natură a asigura și respecta garanțiile prevăzute de art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin realizarea unui just echilibru între interesele contrarii din cadrul procedurii contravenționale.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Raportul cuprinde soluțiile date de instanțele judecătorești problemei de drept și argumentele pe care se fundamentează acestea și evocă doctrina, precum și jurisprudența Curții Constituționale cu privire la materia supusă analizei.

Raportul propune un proiect de soluție de admitere a recursului în interesul legii, în sensul că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, cu modificările și completările ulterioare, modalitatea de comunicare a procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată, prin afișare la domiciliul sau sediul contravenientului, este subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire, iar cerința comunicării procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată este considerată îndeplinită, în principal, în situația primirii efective a actelor de către contravenient sau, în subsidiar, ca urmare a afișării acestora la domiciliu sau sediu, după caz”.

6. Înalta Curte

Înalta Curte a fost investită, pe calea recursului în interesul legii, cu pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la caracterul alternativ sau subsidiar al celor două modalități de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare contravențională și a înștiințării de plată și la caracterul valabil al comunicării în aceste modalități.

6.1. Prima problemă de drept care trebuie dezlegată este aceea de a se determina caracterul celor două modalități tehnice de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, în sensul dacă sunt alternative, recurgerea la una dintre acestea fiind necesară și suficientă, sau dacă una este subsidiară celeilalte.

Considerăm că modalitatea de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prin afișare

la domiciliul sau sediul contravenientului este subsidiară celei de comunicare prin poștă, cu aviz de primire.

Este adevărat că din interpretarea gramaticală a noiei, utilizarea conjuncției „sau” ar putea conduce la concluzia că legiuitorul nu a instituit o ordine de preferință, astfel încât s-ar putea recurge la oricare dintre cele două modalități, iar procedura de comunicare să fie considerată valabilă.

Interpretarea gramaticală nu este însă suficientă, pentru că nu asigură respectarea dreptului la apărare și a garanțiilor instituite de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, cu privire la acuzațiile în materie penală.

În dreptul românesc, deși contravenția a fost scoasă de sub incidența legii penale, întreaga procedură de sancționare și, ulterior, de contestare a procesului-verbal de contravenție trebuie să respecte garanțiile art. 6 paragraful 1 sus-menționat.

În Cauza *Anghel împotriva României*, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 octombrie 2007, s-a remarcat faptul că dreptul românesc nu califică drept „faptă penală” contravenția pentru care reclamantul a fost sancționat cu amendă, legiuitorul român alegând să scoată în afara legii penale unele fapte care, deși aduc atingere ordinii publice, au fost săvârșite în împrejurări care conduc la concluzia că acestea nu întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni.

Curtea a considerat că, în ciuda naturii pecuniare a sancțiunii aplicate efectiv reclamantului și a naturii civile a legii care sancționează contravenția, procedura în cauză poate fi asimilată unei proceduri penale, deoarece dispoziția a cărei încălcare a fost imputată reclamantului avea un caracter general și nu se adresa unui anumit grup de persoane, ci tuturor cetățenilor.

Din acest motiv, interpretarea și aplicarea dispozițiilor analizate urmează să se realizeze printr-o altă metodă, cea mai adecvată fiind interpretarea logică și sistematică, întrucât permite a se evidenția natura și importanța drepturilor ocrotite.

Numai în ipoteza în care se consideră că îndeplinirea procedurii de comunicare prin afișarea actului se află într-un raport de subsidiaritate față de comunicarea prin poștă, cu aviz de primire, se poate afirma că sunt respectate garanțiile procedurale.

Contravenientului trebuie să i se dea posibilitatea să cunoască efectiv actul încheiat, precum și data comunicării acestuia, pentru a-și formula apărărilor (plângerea contravențională, excepția prescripției aplicării sancțiunii contravenționale).

Decizia nr. 1.254 din 22 septembrie 2011 a Curții Constituționale confirmă ipoteza susținută, statuând că rațiunea comunicării prin poștă, cu aviz de primire, „constă în aducerea la cunoștința persoanei care a săvârșit o contravenție a documentelor menționate [...]. Rezultă că această modalitate de comunicare a procesului-verbal este de natură a asigura încunoștințarea efectivă a contravenientului în privința faptei săvârșite și a sancțiunilor contravenționale aplicate”.

Astfel, procedura afișării procesului-verbal de contravenție la domiciliul/sediul contravenientului va fi utilizată numai în situația în care nu s-a reușit, din diverse motive, comunicarea prin poștă, cu aviz de primire.

6.2. Cea de-a doua problemă care s-a cerut a fi dezlegată este cea a stabilirii momentului comunicării procesului-verbal de contravenție, în ipoteza în care persoana sancționată, deși avizată, prin oficiul poștal, nu s-a prezentat în vederea ridicării corespondenței sau a refuzat primirea acesteia.

Acceptându-se caracterul subsidiar al modalităților tehnice de comunicare a procesului-verbal de contravenție, prin afișare, se ajunge la concluzia că dispozițiile legale analizate pun accent pe „primirea” efectivă a actului.

În situația neprezentării contravenientului la oficiul poștal, după avizare, există un dubiu asupra luării la cunoștință a actului comunicat.

Nu se poate afirma *de plano* că persoana avizată, prin atitudinea sa, încearcă să amâne la nesfârșit comunicarea procesului-verbal.

Nu poate fi aplicat nici principiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, deoarece nu poate fi cunoscut motivul neprezentării persoanei avizate la oficiul poștal.

În ipoteza prezentată, reiese că nu poate fi considerată ca fiind valabilă comunicarea, dacă persoana sancționată nu s-a prezentat la oficiul poștal pentru ridicarea actului.

Simpla expediere a procesului-verbal, fără ca acesta să ajungă efectiv la destinatar, nu este conformă cu dispoziția legală cuprinsă în art. 27 teza I din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, care obligă organul constatator să facă dovada că a comunicat procesul-verbal și că destinatarul a primit actul; pentru o comunicare valabilă, se impune deci ca organului constatator să-i parvină „avizul de primire”, care să facă dovada că destinatarul a luat efectiv cunoștință de procesul-verbal de contravenție.

Urmează, așadar, ca — în această ipoteză, în care persoana sancționată, deși avizată, prin oficiul poștal, nu s-a prezentat în vederea ridicării corespondenței — organul constatator să apeleze la modalitatea tehnică subsidiară de comunicare, prin afișare, avându-se în vedere că returnarea plicului cu mențiunea „avizat”, „neavizat”, „expirat termen păstrare” nu constituie momentul de la care începe să curgă termenul de formulare a plângerii contravenționale.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517 cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că:

Modalitatea de comunicare a procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată, prin afișare la domiciliul sau sediul contravenientului, este subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire.

Cerința comunicării procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată este îndeplinită și în situația refuzului expres al primirii corespondenței, consemnat în procesul-verbal încheiat de funcționarul poștal.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 10 iunie 2013.

Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

LIVIA DOINA STANCIU

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

RECTIFICĂRI

La Cuantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2012, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — Uniunea Social Liberală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 1 aprilie 2013, se fac următoarele rectificări:

- la punctul 1 „Situția anuală privind alte surse de venituri anul 2012”, în tabel, în loc de: „1.010,53” se va citi: „1.035,74”;
- la punctul 2 „Cuantumul total al veniturilor din cotizații”, în loc de: „349.800 lei” se va citi: „472.800 lei”;
- la punctul 3 „Suma totală a donațiilor confidențiale”, în loc de: „105.403,99 lei” se va citi: „163.676,99 lei”;
- la punctul 4 „Lista donatorilor persoane juridice care au făcut în anul fiscal 2012 donații a căror valoare cumulată depășește baremul de 10 salarii minime brute pe țară”, după nr. crt. 84 se va citi:

Nr. crt.	Denumirea societății	Sediul social	Naționalitatea	CUI	Reprezentantul legal	Felul donației	Valoarea	Data donației
85.	INTERNATIONAL — S.A.	Sinaia	Română	1330317	Rusanu Anca	bani	20.000,00	29.10.2012
86.	COMSID TEHNOSTEEL — S.R.L.	Deva	Română	16528882	Marginean Vasile	servicii	59.967,68	11.11.2012
87.	PROSERV — S.A.	Hunedoara	Română	14552617	Harau Lucian	bani	97.239,00	13, 15.11; 06.12/2012
88.	SLAG PROCESSING SERVICE — S.A.	Hunedoara	Română	16275580	Calimente Adrian	bani	22.700,00	22.11.2012
89.	IRON RECYCLE — S.R.L.	Hunedoara	Română	24182945	Calimente Adrian	bani	22.700,00	22.11.2012
90.	RECOM SID — S.A.	Hunedoara	Română	14552595	Giurgiu Ion	bani	80.000,00	28.11.2012
91.	S.C. TERAPEUTICA — S.R.L.	Chișineu-Criș	Română	15523024	Preotescu George	bani	10.000,00	18.05; 05.06/2012
92.	S.C. ANGELS EVENTS	Sântana	Română	17373330	Raut Adela	bani	12.500,00	22, 23, 24.05/2012
93.	FUNDAȚIA PROFESOR DOCTOR OSSIAN	Arad	Română	29033782	Balanescu Raul	bani	10.000,00	14, 15.11/2012
94.	S.C. NEMO CONSULTING — S.R.L.	Reghin	Română	27954268	Moldovan Ioan	bani	7.807,00	06.12.2012
95.	IVET — S.R.L.	Alba	Română	1768385	Campean Emil	bani	10.000	14.11.2012
96.	METAL PROD — S.R.L.	Alba	Română	6744749	Lupsan Florea	bani	10.000	30.05, 06.07.2012
97.	S.C. ALBANI FURNITURE — S.R.L.		Română	23239300	Albani Simone Rocchetti	bani	10.000	28.05, 29.05.2012
98.	S.C. ALBANI FOREX — S.R.L.		Română	13587390	Albani Simone Rocchetti	bani	58.500	21, 24, 25, 28, 29.05; 06.01, 06.04, 06.05, 06.06, 06.07, 06.09, 06.11, 06.12.2012
99.	S.C. PROMAG CONSTRUCT — S.R.L.	Sebeș	Română	21649060	David George	bani	12.500”	

— la punctul 4, la „TOTAL”, în loc de: „2.193.124,50” se va citi: „2.637.038,18”;

— la punctul 5 „Lista donatorilor persoane fizice care au făcut în anul fiscal 2012 donații a căror valoare cumulată depășește baremul de 10 salarii minime brute pe țară”, după nr. crt. 705 se va citi:

Nr. crt.	Numele și prenumele	CNP	Cetățenie	Felul donației	Valoarea	Data donației
706.	Takacs Iosif	1700210201000	Română	bani	10.000,00	11.05.2012
707.	Chisota Roxana Axenia	2780531201002	Română	bani	10.000,00	11.05.2012
708.	Ardelean Nelu	1561105201029	Română	bani	10.000,00	11.05.2012
709.	Bara Ioan Sebastian	1780104051101	Română	bani	7.500,00	11.05.2012
710.	Turdean Radu Eugen	1821230125811	Română	bani	11.000,00	11.05.2012
711.	Tolas Liliana	2661129203137	Română	bani	10.000,00	11.05.2012
712.	Paran Dorin	1580308201011	Română	bani	14.000,00	15.05; 07, 23.11/2012
713.	Artean Mircea Ioan	1561018203137	Română	bani	7.000,00	30.05.2012
714.	Voinia Claudiu Sorin	1670627203143	Română	bani	7.000,00	30.05.2012
715.	Nicula Ovidiu Calin	1840824205566	Română	bani	12.050,00	25.07.2012
716.	Petrovici Liana	2600314400438	Română	bani	7.000,00	31.10.2012
717.	Buteica Mariana	2540414400892	Română	bani	7.000,00	05.11.2012
718.	Croitoru Lily Gabriela	2651201400037	Română	bani	7.000,00	05.11.2012
719.	Mihai Mihaela	2480503201010	Română	bani	20.000,00	07.11.2012
720.	Ionescu Constantin Miron	1600426400078	Română	bani	7.000,00	08.11.2012
721.	Mutulescu Marius	1600729201002	Română	bani	20.000,00	08.11.2012
722.	Timpau Radu Bogdan	1770728201021	Română	bani	63.200,00	08, 15, 21, 22, 27.11; 07.12/2012
723.	Intotero Natalia Elena	2760114264403	Română	bani	28.000,00	12, 16, 23, 26.11/2012

Nr. crt.	Numele și prenumele	CNP	Cetățenie	Felul donației	Valoarea	Data donației
724.	Resmerița Cornel Cristian	1800126204049	Română	bani	26.300,00	13.11.2012
725.	Nistor Laurentiu	1510629201035	Română	bani	80.000,00	13, 23.11/2012
726.	Rus Ioan	1590524205022	Română	bani	7.710,00	15, 21.11; 03.12/2012
727.	Nicula Vasile Cosmin	1730125201019	Română	bani	52.000,00	16, 27.11; 05.12/2012
728.	Campeanu Flavius Cristian	1730913423022	Română	bani	7.000,00	27.11.2012
729.	Risteiu Emil Ioan	1720122012530	Română	bani	7.000,00	03.12.2012
730.	Balaneanu Adrian Ambrozie	1741027204373	Română	bani	24.000,00	07.12.2012
731.	Sova Dan Coman	1730409416023	Română	bani	240.700,00	29.11; 05, 06.12/2012
732.	Grigore Petre	1500207384193	Română	bani	20.000,00	
733.	Bleotu Vasile	1540402381457	Română	bani	25.000,00	
734.	Vladoiu Aurel	1480127384241	Română	bani	28.000,00	
735.	Mailat Virgil	1480726261457	Română	bani	100.000,00	14.11.2012
736.	Morariu Emil	1540402261458	Română	bani	100.000,00	14.11.2012
737.	Tuca Cristian Mihai	1690423264421	Română	bani	13.000,00	15.11.2012
738.	Soporan Aurel Horea	1670816126211	Română	bani	10.000,00	21, 27.11.2012
739.	Somesan Aurel	1510413264377	Română	bani	10.600,00	06.12.2012
740.	Oreviceanu Alin Catalin Emilian	1740224033091	Română	bani	8.000,00	26.11.2012
741.	Farcas Sebastian Florin	1710826261452	Română	bani	12.100,00	28.11.2012
742.	Padurean Mihai	1761120261452	Română	bani	10.100,00	29.11.2012
743.	Moldovan Ioan	1651201261461	Română	bani	11.000,00	03.12.2012
744.	Constantinescu Marian	1601213400043	Română	bani	9.800,00	05.12.2012
745.	Bolos Vasile Grigore	1471116264361	Română	bani	10.000,00	22.05.2012
746.	Dobre Ciprian Minodor	1710426264391	Română	bani	10.000,00	31.05.2012
747.	Aitai Augustina	2550605264360	Română	bani	20.000,00	31.05.2012
748.	Socotar Gheorghe Dinu	1610522264409	Română	bani	33.508,00	06.06, 06.12.2012
749.	Ciotlaus Ionela Claudia	2730717264395	Română	bani	10.000,00	06.06.2012
750.	Ungur Ioan Marius	1761224264380	Română	bani	7.500,00	07.06.2012
751.	Nyko Cristian	1700926264437	Română	bani	10.000,00	07.06.2012
752.	Zaharie Oancea Adrian	1760328011113	Română	bani	10.000,00	20.06.2012
753.	Albani Simone Rocchetti	1740526015394	Română	bani	7.050,00	06.07, 08.02.2012
754.	Narita Virgil Nicolae	1611209010017	Română	bani	7.365,00	14.05, 07.06.2012
755.	Jidveian Ovidiu Cornel	1810208013935	Română	bani	7.000,00	22.11.2012
756.	Drasovean Nicolae	1621126011104	Română	bani	24.000,00	13.11, 04.12.2012
757.	Dirzu Ioan	1670201014311	Română	bani	11.532,65	21.11, 06.12.2012
758.	Dancila Alexandru Adrian	1580114014303	Română	bani	12.500,00	15.05, 07.06.2012
759.	Coclici Radu Eugeniu	1700926011091	Română	bani	8.001,24	05.12.2012
760.	Buta Marilena	2711003013914	Română	bani	10.000,00	16.11.2012"

— la punctul 5, la „TOTAL”, în loc de: „14.362.087,75” se va citi: „15.620.604,64”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	205	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	450	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

